

**Tu sem,
nepremična**

Zlatka Obid
Lokatos

KRAŠKA v dlani nastrgan dan vedrine,
CESTA 202 morda te po njej bo žejalo nocoj?
noč slovensko slečeš z mene, k meni ležeš
da oblekel bi me vase.

prek se, v tujo noč postelje omrtvena stopim
naj ne pokrije me kresilna goba.
in te vidim, kako vesel si,
da pohlevna ura teče s tabo v sen.

podržim nad tabo čas dlan, nedozorjen dan,
da se rjasto obarva. plaho te obidem in zaidem čez te
na kraško cesto 202.

beži, Martinova kobila prek mojega trebuha,
s kožnimi kopiti bodi prva na Markovem semnju
za hrastov hlod vprežena.

potegni, potegni solnat tovor za uteho,
saj že spenjeni so zlati konji,

beneško noč s kopit sezuvajo
v nozdrvih brusi za teboj dirjajo
po kraški cesti 202.

IDRIJSKE bosa in nora jokati
KRNICE z bolečino pokošene trave
LJUBEZEN MOJA bosa in nora naganjati
pred mrakom sonce v hlev
bosa in nora si puliti
lase jih saditi po senožeti
bosa in nora kopati
senu grob
bosa in nora z rudarjem jezdit
kebre skoz rove srebrnih tepk
bosa in nora vlačiti vase
vozove poletnih večerov
bosa in nora kiparja najti v konju
ki travo kleše v mišično moč
vanjo obuta noči klekljati
zvezdnato čipko.

MEDMEJKA med sobo in soncem sem
steklo, svoboda v okviru zazidana.
pogledi navznoter
srepenje navzven, brezdomna
v medmeji nihajoča popkovina brvi

trenje lastnin dveh gospodarjev
oglušuje, samobitnost se mi v tésni
ploščati, preslišala se bom.
kdo bo odprl mejno okno?
k njemu pojdem — se bojim.

tema je, prižgite luč v sobi.
naj skozme posveti, na brv na brv.

- FILIPKA** pozor hud pes:
 melonar
 ne briši si čevljev
 v Trebčah!
 na predpražniku
 moje
 domovine
 stražim jaz
 čistokrvni
 zamejec!
- ZAŽELEK** presipana skozi lipičančjo kožo
 barvila beline sem nocoj. gmajnato
 dušo odtečem v vodnjak, pijo naj jo
 kače za strup je zdravilna.
 želje razpro polkna v nocoj:
- podzemne oči pretikati skozi jame
 marmornati znoj pradedov smukati
 s korenin hrastja
 trničju brina se pustiti sleči
 nadeti zidni si nakit
 sivino okameneti v ogrado leči
 in ljubiti do trhline se v borovju.
- črnopolta rojenica je uzdo barvila
 beline našla nocoj
 proti zamorju lipicančje žrebe jezdi.
- PIJALO** v kozarec si natočim
 barja
 tistega iz Emonine
 najboljše letine,
 v kozarec si natočim
 morja
 tistega iz jadranske
 najboljše letine,
 natočim še nama
 reke

tiste iz triglavske
 najboljše letine.
 sva vodna brata,
 ki krvno trgatev slovenstva
 častiva in ker
 domovina žeja.

BONSAI v razglodane kosti pasjih poedin jo zavije:
 v zrak vrženo na pesem nabodeno,
 v stopalo zakoplje, naj ne hodi pred menoj
 in pogrebcu spomin praska, da me pri priči pozabi.

tu sem, nepremična.
 s povodcem stopinj v rokah, prek staje visim,
 nevidne sledi gledam, kako se mečejo za kopiti.
 vanje vstopiš. vame prihajaš.

po prstih zbežim. bežim.
 prek staje pognal se je pasji spomin,
 iz neustavljivega teka koplje kost —
 v pesem zavito ljubezen.

ZDRAV vedri v brezribnem morju puščava
UMRETI vodna polica zasajena v njenem grlu
 šušlja o presipu peščine,
 z luno pod roko
 z zemljo pod nogo
 dotika se nežno besede z glasbo,
 a ona ne razume!
 vlažnat pomen mesenih valov.
 in ker te ni in te ne bo
 zajoče.

od strele ožgan nad piramidnim krvovodom
 nizko leta, nevihtno čaka,
 da zadene zopet vanj,
 da zvodeni. daleč, v vsrkljivo
 joče.